

LBRIS

We know
books

HANNAH GRACE

Daydream

Traducere din limba engleză
OANA BARBU

LITERA
București

Daydream

Hannah Grace

Copyright © 2024 Hanna Grace

Copyright copertă: Leni Kauffman

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Daydream

Hannah Grace

Copyright © 2025 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GRACE, HANNAH

Daydream / Hannah Grace;

trad. din lb. engleză Oana Barbu. –

București: Litera, 2024

ISBN 978-630-342-767-6

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

*Pentru ficele mai mari din viața mea.
Vă văd.
Vă apreciez și, cel mai important,
vă iubesc pentru cine sunteți și nu pentru ceea ce
faceți pentru ceilalți.*

*„O carte este doar un portret al inimii, iar fiecare
pagină, o bătaie.”*

EMILY DICKINSON

CAPITOLUL 1

HALLE

– Cred că ar trebui să ne despărțim, Halle.

Expresia sumbră a lui Will pare ridicolă pe fundalul bucătăriei mele. Volanele și imprimeul floral alese cândva de bunica mea, eu fiind mereu prea sentimentală și nostalgică pentru a le înlocui. Dulapurile galben-lămâie, proiectate după ce a învățat să mixeze martini sec acasă, împreună cu doamna Astor, vecina de vizavi. Joy, pisica din rasa Ragdoll, pe care bunica a cumpărat-o pentru a sărbători mutarea mea, dormind pe blatul de mic-dejun, înconjurată de articole de croșetat. Și mirosul celei de-a doua tăvi de croasante, pentru că întotdeauna o ard pe prima.

Totul e prea domestic. Prea neserios. Prea normal pentru a justifica rigiditatea lui.

Ochii lui îmi urmăresc fiecare mișcare în timp ce îmi scot șorțul pe care scrie „Eu gătesc“, pe care mi l-a cumpărat de ziua mea, de parcă ar aștepta să am vreo izbucnire dramatică. Maxilarul încordat îi accentuează unghiurile ascuțite ale feței și nu seamănă deloc cu tipul relaxat cu care am ieșit în ultimul an și cu atât mai puțin cu prietenul meu din ultimii zece ani. Nu, acest Will seamănă foarte mult cu un om ajuns la capătul puterilor.

După ce îmi agăț șorțul în cârligul de lângă aragaz, trag un scaun spre mine, ca să putem sta față în față la blatul pentru micul-dejun. Când îmi sprijin fața în palmă, nu sunt sigură dacă

îl oglindesc intenționat sau dacă acesta este rezultatul faptului că ne cunoaștem de atât de mult timp.

Se întinde peste blat și îmi ia mâna în a lui, strângând-o puternic, ca o încurajare.

– Spune ceva, Hals! Încă vreau să fiu prietenul tău.

Trebuie să spun ceva. Ceea ce îmi lipsește ca experiență compensez prin bun-simț, așa că sunt destul de convinsă că despărțirile sunt o conversație cu două sensuri. Îi strâng mâna înapoi ca măcar să pară că mă implic.

– Bine.

Nu mi-am imaginat că așa va decurge prima mea despărțire. Nu mă așteptam să simt... nimic? Am crezut că voi simți fizic cum mi se frânge inima în piept. Că păsările vor înceta să mai cânte, iar cerul va deveni gri, dar, deși există golul pe care mi l-am imaginat odată, cumva nu este la fel. Nu sunt foarte sigură că este normal să-ți imaginezi cum ți se frânge inima prima dată, dar am crezut că ar fi măcar puțin mai interesant. Dar, din păcate, la fel ca viața mea amoroasă, acest lucru este fad. Nimic nu se frânge și cerul este la fel de albastru ca întotdeauna aici, în Los Angeles.

– Nu trebuie să ții în tine, Hals. Poți fi sinceră în legătură cu ceea ce simți!

Încurajarea lui de a-mi spune părerea aproape că înrăutățește lucrurile. Trăgându-mi mâna, îmi apăs palmele pe coapse și mă gândesc la cel mai bun mod de a aborda situația.

– Nu o fac. Ai dreptate. Cred că nu ar trebui să fim mai mult decât prieteni.

Will clipește de două ori, încordat.

– Ești de acord? Nu ești supărată?

Am sentimentul copleșitor că Will vrea ca eu să fiu supărată și nu pot spune că îl condamn. Aș fi fericită să fiu supărată pentru că, dacă aș fi, aș putea să cred că sunt capabilă să mă îndrăgostesc.

Pentru că am vrut foarte mult să mă îndrăgostesc de el.

Nu sunt o persoană care nu se pricepe la vorbe, dar acum nu ai putea spune asta despre mine. Nu doresc să-l rănesc pe Will, de aceea îmi este atât de greu să găsesc lucrul potrivit de spus. Sincer, încep să regret că nu am simulat o izbucnire emoțională.

– Nu e vorba de faptul că nu sunt supărată. Ci cred că nu ar trebui să tergiversăm lucrurile dacă nu funcționează. Te iubesc, Will! Nu vreau să compromit prietenia noastră încercând să avem o relație.

„Mai mult decât am făcut-o“, mă gândesc, dar nu spun asta.

– Dar nu ești îndrăgostită de mine, adaugă el, cu o vădită amărăciune în voce. Nu?

Dacă aș putea să-mi trag una, aș face-o.

– Mai contează asta când te desparți de mine?

E ca și cum l-aș fi lovit *pe el*.

– Pentru mine contează. A spune că mă iubești și a fi îndrăgostită de mine nu este același lucru. Dar nu ești, nu-i așa? Niciodată nu ai fost, de aceea ești fericită.

Nu pot să cred că așa își imaginează el că arăt când sunt fericită. Oare mă cunoaște vreun pic?

Pentru toată lumea, cu excepția noastră, eu și Will Ellington eram cuplul perfect.

Când părinții mei s-au despărțit și mama s-a căsătorit cu tatăl meu vitreg, Paul, ne-am mutat din New York în Arizona din pricina slujbei lui Paul. Familia Ellington locuia alături, iar părinții noștri au devenit rapid cei mai buni prieteni. Am pierdut socoala numărului de sărbători și de vacanțe pe care le-am petrecut împreună în ultimul deceniu, ceea ce înseamnă că eu și Will nu prea aveam de ales când venea vorba de a petrece timp împreună.

Cu toate acestea, nu a existat niciodată vreo scânteie între noi. Nu au existat gesturi care să dea naștere unor bârfe, nici atingeri sau momente secrete. Doar Halle și Will, vecini care erau și prieteni buni.

Am fost colegi în liceu și l-am văzut întâlnindu-se cu toate fetele din clasa noastră, fără să manifest gelozie în mod evident. Apoi, acum un an, când ne-am întors amândoi acasă de la facultate, în vacanța de vară, Will m-a invitat să-i fiu parteneră la o nuntă. Sunt destul de convinsă că a avut o primă alegere și că nu am fost eu aceea, dar invitația a venit sub forma presiunii părinților săi.

Foarte *tradiționaliști*, ei nu credeau că este sănătos pentru o femeie să își petreacă vara citind și scriind, pentru că eu „nu aș fi găsit niciodată un iubit cocoțată deasupra unei cărți“. Chiar și când sora mea adolescentă, Gigi, le-a spus că anii 1800 au trecut de mult și că gândirea lor este învechită, ei tot au insistat să accept invitația.

La nuntă, după prea multe înghițituri dintr-o sticlă de vin pe care o furasem de la una dintre mese, a avut loc sărutul care a declanșat toată mizeria asta.

La început a fost palpitant, iar în cele două săptămâni dinainte de a ne întoarce la școală, am văzut relația noastră într-un mod cu totul nou. Will fusese întotdeauna popular și, oricât de mult aș disprețui să recunosc asta acum, faptul că voia să se întâlnească cu mine mă făcea să mă simt specială.

Era căpitanul echipei noastre de hochei din liceu, un viitor star NHL, după cum spuneau cunoscătorii. Întotdeauna a fost chipeș și carismatic. Putea să iasă din orice situație cu zâmbetul lui fermecător. Facultatea nu făcuse decât să-i sporească încrederea, iar în timpul vizitelor mele din primul nostru an de facultate, devenise clar că acolo era la fel de apreciat ca acasă.

Deci, luând în considerare toate acestea, de ce nu aș fi vrut să mă întâlnesc cu el când toată lumea voia asta? Era singurul meu prieten. Avea sens, nu?

Eu nu eram căpitanul nimănui, nu aveam nevoie să ies din nici o situație pentru că nu făceam nimic interesant. Nu există o listă lungă de adjective flatante care să urmeze când oamenii vorbesc despre mine. Așa că, da, am fost un pic flatată.

Părinții noștri au fost entuziasmați, firește. Visurile lor de organizare a nunții și de a avea nepoți comuni păreau mult mai aproape și nu a contat că eu urma să fiu în Maple Hills și el avea să fie în San Diego. Se află la doar două ore distanță, iar ei au fost siguri că aveam să ne descurcăm foarte bine pentru că mi-aș fi putut ajusta programul în funcție de angajamentele din hochei ale lui Will.

Mare lucru!

Încrederea lor m-a încurajat, fiind ceva după care tânjiseam cu disperare după ce flacăra inițială s-a stins când Will mi-a cerut să fac sex cu el. I-am spus că nu eram pregătită, iar el mi-a spus că eram intimidată de toate fetele cu care se culcase, dar că nu trebuia să-mi fac griji. Eu, cu o grimasă îngrozită și cu cel mai puternic impuls de a părăsi clădirea, i-am spus că nu-mi pasă cu cine a mai fost și că viața lui sexuală nu are nici o legătură cu faptul că vom face sau nu acest pas.

Îmi doream fluturi în stomac și nevoia inexplicabilă de a-mi ridica delicat piciorul când ne-am sărutat, dar am simțit viespi. Viespi urâte, inconfortabile, care mă înțepau de fiecare dată când Will își strecura mâna sub tricoul meu. Instinctul îmi zicea că ceva nu era în regulă, dar inima îmi spunea că doar trebuia să îi dau timp. Iar mintea îmi spunea că aveam deja toate răspunsurile, dar eram prea fricoasă ca să le ascult.

– Halle? Vrei să te concentrezi suficient de mult încât să porți o conversație cu mine? Doamne! spune Will aspru, ridicând vocea suficient cât să o trezească pe Joy.

Ea se plimbă pe masă, trecându-și coada de-a lungul bărbiei mele înainte de a se așeza la loc în fața mea. Cronometrul cup-torului sună, iar Will înjură printre dinți în timp ce eu îl pornesc și scot croasantele pe care acum nu mai am chef să le mănânc.

– Nimic din toată situația asta nu mă face să mă simt fericită. Mă simt ca și cum ești supărat pe mine pentru că am spus *bine*, nu *de ce*? Să țip la tine? Să plâng?

Pufnește, ridicându-și cana de cafea la buze și înăbușindu-și bombănitul. Întotdeauna am urât bombănitul.

– Mă enervează tot rahatul pe care îl voi suporta pentru că eu sunt cel care se desparte de tine, când tu ești prea drăguță ca să faci asta. Voi fi cel mai mare dobitoc din lume pentru că am făcut ceva ce tu nu ai făcut pentru că ai fost prea lașă. Nu este corect. Eu te vreau, dar tu nu mă vrei, așa că eu trebuie să fiu tipul cel rău.

M-am înșelat. Există adjective care urmează când cineva vorbește despre mine. Doar că nu sunt flatante, cred.

– Nu sunt o persoană care să le facă pe plac oamenilor. Am încercat să ne dau o șansă pentru a rezolva lucrurile. Nu e ca și cum am vrut să iasă lucrurile așa.

– Mi-aș dori să vrei asta. Poate că asta ne-ar rezolva problemele, murmură el suficient de tare pentru ca eu să aud.

E ca și cum ar înțeapa o vânătaie sensibilă. Una metaforică, aflată acolo din cauza lui. Vreau să-mi dau ochii peste cap și să-i spun cât de copilăros și patetic este, dar, în realitate, a găsit în această conversație îngrozitoare ceva care mă face să sufăr.

Nu știu de ce impulsurile mele sexuale dispar de îndată ce el intră în ecuație – și chiar *aș vrea* să știu. Nu vreau să-i dau satisfacția de a-l face să știe că m-a afectat, așa că oftez și clatin din cap.

– Te comporti ca un nemernic!

Își încrucișează brațele la piept și se cufundă în scaun, făcându-se tot mai mic. Prinzându-și podul nasului între degetul mare și cel arătător, scoate un sunet care nu-i nici oftat, nici geamăt.

– Îmi pare rău, a fost josnic din partea mea. Doar că – se îndreaptă din nou în scaun, neliniștea contrastând cu firea lui detașată – nu mă pot abține să nu mă gândesc că lucrurile ar fi mai bune dacă s-ar simți ca o relație între adulți. Nu știu cum poți să știi că urăști sexul dacă nici măcar nu vrei să-l încerci. Am fost atât de răbdător cu tine, Halle, nu-i așa? Mai răbdător decât ar fi alt bărbat.

Nevoia lui de a se despărți de mine chiar *acum* are brusc mai mult sens, având în vedere că aseară am spus că încă nu eram pregătită să fac sex cu el. Dacă răbdător înseamnă să te oprești când spun eu să te oprești, atunci, da, Will a fost răbdător. Dacă răbdare înseamnă să aduci în mod repetat vorba despre sex și să mă interoghezi despre gândurile și sentimentele mele, dar să devii irascibil când spun încă o dată că nu sunt pregătită, atunci, sigur, a fost răbdător.

Sunt destul de sigură că nici unul dintre aceste lucruri nu ar putea fi interpretat ca răbdare, dar nu am energia necesară pentru a-mi dezbate viața sexuală în mare parte solitară în timpul micului-dejun.

– Suntem doi adulți într-o relație – asta înseamnă o relație între adulți. Așa cum am mai spus de un milion de ori. Și oh, Doamne, pentru ultima dată, nu am spus niciodată că urăsc sexul! Am spus doar că nu sunt gata și am acceptat un compromis, am făcut cealaltă ches...

– Oh, faptul că îl numești compromis mă face să mă simt foarte bine! Mulțumesc!

Îmi vine să mă dau cu capul de masă.

– Uite, ne abatem de la subiect! Le putem spune părinților noștri că a fost o decizie comună. Vină reciprocă.

El îmi aruncă o privire neîncredătoare.

– De parcă ar crede asta. Ce facem cu Ziua Recunoștinței? Crăciunul? Vacanța de primăvară? Ești naivă să crezi că o vor lăsa baltă.

Nu pot pretinde că este exagerat din partea lui să se îngrijeze pentru modul în care părinții noștri ar putea primi vestea. Este un lucru care m-a îngrijorat și pe mine. Poate că are dreptate; poate că sunt o lașă și îmi place să le fac pe plac oamenilor, poate că i-am forțat mâna pentru a mă salva.

Vara pe care tocmai am petrecut-o acasă ne-a arătat foarte clar că, fără hobbyurile noastre sau fără angajamentele familiale care să ne ocupe timpul, ne-am fi enervat unul pe celălalt. Will vrea aventură cu prietenii săi până când își începe cariera profesională, iar eu vreau să îmi public prima carte până la vârsta de 25 de ani. Amândoi suntem motivați, doar că mergem în direcții diferite. Dacă adăugăm tensiunea provocată de refuzul meu de a-mi da jos chiloții la cerere, această despărțire era singurul lucru inevitabil în ceea ce ne privește.

Dacă aș fi avut prieteni pe care să nu-i împart cu Will, sunt sigură că s-ar fi întrebat de ce am fost împreună de la bun început. Este ceva la care m-am gândit mult în ultimul an, iar răspunsul nu m-a pus într-o lumină prea bună.

Am oscilat între a fi o persoană care le face pe plac oamenilor, așa cum mi se spune mereu, și a avea o criză de rebeliune târzie împotriva fratelui meu mai mare, Grayson. Întotdeauna l-a urât pe Will, susținând că era prea arogant și că prietenia noastră era

prea unilaterală. Eram prea cuminte ca să mă răzvrătesc în legătură cu orice altceva, așa că să nu-mi ascult fratele a fost cea mai mare răzvrătire de care am fost în stare. Chiar și așa, raționamentul meu părea puțin exagerat.

În cele din urmă, nu am putut scăpa de adevăr: singurătatea. Dacă ne despărțeam, pe cine așa mai fi avut?

Sigur, relația noastră nu era perfectă, dar mă suna în fiecare zi și mă voia în preajmă.

– Voi spune că îmi doresc enorm să-mi petrec Crăciunul cu tata și Shannon. Cred că fratele meu va fi acolo, deci mă pot folosi de el pentru a face totul mai credibil. Până când vom fi amândoi acasă în martie în vacanța de primăvară, toată lumea va fi trecut peste despărțirea noastră.

– Ești sigură? întrebă el.

Tocmai i-am oferit cel mai bun bilet de ieșire din închisoare, iar el nici măcar nu-și poate ascunde fericirea. Dumnezeu, mi se face greață!

– Sunt foarte sigură.

Mă uit cum se relaxează.

– Dacă nu vii acasă, cred că nu ar mai trebui să vii la meciurile mele.

Deși nu e ceva neașteptat, mi-aș fi dorit să se fi despărțit de mine înainte să fi decis să renunț la clubul de lectură și să-mi ajustez programul de cursuri pentru a avea timp să vin la meciurile lui.

Am spus *decis*, dar, din moment ce acum nu suntem împreună, cred că nu mai trebuie să fac anumite lucruri pentru a-l pune pe Will într-o lumină bună. Recunosc că Will m-a implorat să fac asta toată vara, deși i-am spus în repetate rânduri că nu vreau, până când am renunțat să mă mai cert cu el după ce mi-a spus că toate celelalte iubite depun acest efort. Am făcut-o de îndată ce a reînceput anul școlar. Am urât să părăsesc librăria din scurt, dar toți au fost atât de drăguți, iar unul dintre librarii lor este încântat să preia îndatoririle.

– Da, este în regulă. Nu vreau să-i fac pe prietenii noștri să simtă că trebuie să aleagă o tabără, iar faptul că eu nu voi fi acolo probabil va face lucrurile mai ușoare.

Dacă nu l-aș fi cunoscut pe Will la fel de bine ca pe mine, aș fi putut rata momentul în care s-a încruntat ușor, bosumflându-se, dar grimasa a fost acolo, fără îndoială. Acea privire de uluire.

– Ha, da. Își trece mâna peste bărbie. Toată lumea mi-a spus să pun capăt lucrurilor de ceva vreme, așa că nu știu cum ar fi dacă te-ai prezenta acolo. Ciudat, probabil.

Pentru prima dată de când a spus „Cred că ar trebui să ne despărțim“, îmi vine să plâng. Chiar dacă pentru mine era evident că era ceva în neregulă între noi, ideea că toți prietenii lui de la facultate au cântărit și au decis în mod colectiv că ar trebui să pună capăt relației îmi întoarce stomacul pe dos.

Întotdeauna m-am străduit să merg la meciurile la care puteam ajunge cu mașina, chiar și înainte să fim un cuplu. Am purtat tricoul lui, am stat cu celelalte iubite, l-am încurajat. M-am arătat interesată de pasiunile lor, am încercat din răspuțeri să mă implic în timp ce vorbeau despre oameni de la facultatea lor pe care nu-i cunoșteam, pentru că prietenii mei au fost întotdeauna prietenii lui Will. Chiar și când eram copii, el îmi făcea mereu cunoștință cu cineva nou.

Cuvintele lui încă sunt usturătoare în timp ce îl privesc cum își termină cafeaua. Pare atât de nepăsător, dar eu îmi stăpânesc dorința de a găsi cea mai apropiată piatră sub care să mă ascund.

– Nu mai sunt prietenii mei, am înțeles.

– Nu ți-au fost niciodată prieteni cu adevărat, dacă stai să te gândești. Se holbează la mine, așteptând să spun ceva, ca și cum nu mi-ar fi aruncat în față cea mai mare nesiguranță a mea la fel de întâmplător ca și cum m-ar fi întrebat cum e vremea. Te-ai întrebat vreodată dacă ai fi putut avea propriii prieteni dacă nu ai trăi într-o lume fantastică?

– Doamne, acum vorbești ca părinții tăi! Oamenilor le poate plăcea să citească și să mențină un atașament sănătos față de realitate, Will, spun eu. Nu sunt un paria social pentru că îmi place ficțiunea. Nimeni nu m-a tăiat din calendarul social din Maple